

Vzpomínky delfína

Přestože patřil mezi Starší, když přišel s tím, že to lidem řekne, nebyli nadšení. Vzrušeně švitořili, někteří dokonce zpívali vysoké pronikavé písničky. Cítil jejich nejistotu, někdy i strach, když se o sebe otřela hladká těla, když se letmo dotknuli hřbetními ploutvemi. *Nechod' bratříčku!* prosily jejich oči. Jichalaim se ale rozhodl. A možná to lidem i dlužil.

Provázeli jej od dětství. Vlastně ještě dřív. Hnědoocí lidé z pobřeží, tváře do ruda ošlehané větrem, srdce otevřená a pevná. Nastražili pasti na sledě, na stejné hejno, které pronásledoval Jichalaimův klan, tehdy ještě vedený samcem Aihogem.

V těch dobách byl Jichalaim ještě mladičkový, skrytý v hřejivém lůně matky. Už tehdy však cítil, jak jím vibruje energie a touha po sledím mase. Každý lov byl pro delfínku vzrušující zábavou a Jichalaim s ní tyto pocity již dokázal sdílet.

Ještě před porodem se však stalo neštěstí. Matka se zapletla do sítí, plakala. Cítil její zmatenost, bolest a strach. Marný boj s provazy ji vyčerpal a po chvíli začal jí i nenarozenému dítěti docházet vzduch.

Otec, Simain, obrovský šedomodrý samec, patřil k nejmohutnějším v klanu. Jeho ploutev nesoucí stopy četných bojů se zaleskla ve slunečním svitu nad hladinou, než se naposled potopil, aby Matku zachránil. Snažil se, posílen strachem a opojen vlastním hrdinstvím. Obětoval všechny síly - pro to, aby se i on stal vězněm lidské pasti. Bojoval jako lev - jako delfín, ale lana byla pevnější než jeho vůle. V posledních chvílích vyčerpaně ležel, klidně odevzdávaje mořským proudům svou duši; se steskem odkazoval neviditelnému hemživému životu své maso. Konejšila jej tichá, láskyplná píseň umírající družky. Jejich hlavy se v posledních chvílích dotýkaly. Klenuté ocase. Ladné ploutve. Oči. Šedomodrá a bílošedá se

prolnuly. *Spolu...* Válečník se naposledy vzepřel smrti. Věčně se smějící delfíní ústa ztuhla v křečovitém šklebu drobných zubů.

Pouhou náhodou si rybáři povšimli delfínů zachycených v sítích a neprodleně je vytáhli. Oceán chtěl, aby vyčerpaný samec závod se smrtí prohrál, chvíli před tím, než jeho družka s lidskou pomocí porodila. Postarali se o ní. Skoro vlídně. Krmili ji, než zesílila, ochránili ji před žraloky. Měli ji rádi. Lidé.

Několik měsíců žil maličký Jichalaim s Matkou na pobřeží v jejich společnosti. Učil se. Přestože delfínka truchlila, život milující mládě jí pomohlo na druhu zapomenout. Příliv a odliv se střídal, jak měsíc dorůstal a couval. Jichalaim zestárnul a přišel čas návratu ke stádu.

Odešli, ale oba si odnesli hřející vzpomínky na obdivné a přátelské pohledy, výskot lidských mlád'at a rytmickou, melodickou řeč, která dovedla pohladit, povzbudit skoro jako píseň. Od té doby se s lidmi již nesetkali.

Příštího roku se Matka spářila znova, tentokrát s Jichalaimovým bratrancem. Těšili se na přírůstek, avšak dramatický první porod zanechal jizvy nejen na duši.

Při porodu skoro zemřela. Marně! Bratříček Joanni se narodil mrtvý. Nedokázala to pochopit. Dostrkala ho nosem k hladině, aby se nadechl. Jemně ho držela v zubech, když stádo plulo na nová loviště. Vynášela ho z bezpečných hlubin, do kterých jej upustila pokaždé, když na obzoru projela robotická loď a pokaždé ji vynoření z hloubek stálo více sil.

Po čtrnácti dnech začínaly být známky rozkladu zřejmé. V tom byli ale delfíni podobní lidem - klan ji nezapudil. Respektovali žal, patřila přece k nim. Trpěli ji mezi sebou, přestože ohrožovala celé stádo. Každým dnem rostlo nebezpečí, že je napadnou žraloci.

Uběhl nekonečný měsíc, než zbytky bledého těla konečně nechala klesnout do věčné modré tmy, avšak ještě dlouho jsme poslouchali její písňě protkané šíleným smutkem. Začali jí říkat Beznaděj, už nikdy neměla nápadníka.

Když byl Jichalaim malý, hrával si s lidskými mláďaty. Zpočátku se ho bála, ale později si jej zamilovala celá rodina. Nakonec v příboji svezl i štíhlou samici. Držela se rukama za hřbetní ploutev, a jeho boky pevně objímala stehny. Mořská voda stříkala, vlny s čepičkami pěny narážely do mladého silného těla. Tiskla ho koleny a křičela radostí. Cítil vibrace jejího vzrušení a bylo mu velmi příjemně. Láska? Tehdy uvažoval, jestli by se s ní mohl spářit, až vyroste.

Ostatní ho před lidmi varovali, ale on věděl, že jim nerozumějí. Říkali, že jsou nebezpeční. Jeden delfín kdysi zachránil lidské dítě. Rozjásaní lidé samce vlákali do bazénu a chovali ho v zajetí až do konce života, aby mohli jeho tělo po smrti vycpat, a vystavit jej mrtvé ve skleněné krabici nad branou, coby maskota vodního parku. Jichalaim podezříval lidi, že touží spíše po symbolech, než živoucí kráse, kterou nemohou sevřít ve své moci. Je to stejné jako u lásky, kouzlo je v okamžiku. Čím déle žijí, tím více je děsí pomíjivost, uvědomil si Jichalaim a od té doby mu jich bylo líto.

Ani on však lidem nerozuměl - možná proto ho dráždili, vzrušovali. Možná proto je měl rád.

Když usoudil, že už *ta věc* trvá příliš dlouho, rozhodl se, že se promění. Nikdo z nich už to neudělal miliony let. Nikdy, za jeho života. Avšak v nejhlubších zákoutích jeho mysli,

v nejtajnějším šuplíku prenatalních vzpomínek, číhala zpola zapomenutá myšlenka: *kdysi jsme po ní kráčeli... než jsme objevili moře.*

Chtělo to hodně soustředění, vůle a rozhodně by to nezvládl sám, bez pomoci klanu. Každý dospělý člen se vydal na cestu k bratrům. Hvězdovitě se rozptýlili po celém oceánu, jako když vybuchne raketa ohňostroje.

Za tři měsíce se shromáždili, přestože si stále nebyli jisti. Činí správnou věc? Někteří pochybovali. Jichalaim však nezakolísal. *Je čas, bratříčci.* A oni přestože malý prostor, na kterém se všichni tísnili, neposkytoval dost potravy, přišli až k němu. Všichni. Pocítil nejhlubší intimitu, prožitek sdílení. Podpořili jej spojenou myslí, zaostřenou vůlí stovek klanů a stád. Moře vřelo rybími těly, jako by ožilo. Zazněl mohutný skřípavý chorál tisíců hrdel. Sířil a mohutněl, až vše vybledlo, a svět se stal delfíní písní.

Jichalaim se proměnil.

Zvykal si na nové tělo. Pevná země daleko pod ním se ještě stále směšně houpala. Jako když dříve, ještě v rybím těle, vyskočil a na okamžik strnul na vrcholcích vln, než ho nemilosrdná přitažlivost srazila zpátky. Takové to bylo, ale ještě divočejší.

Bílý přímořský robobus ho odvezl do liduprázdného centra městečka, spíš vesnice, nedaleko pláže. Prošel kolem zasklených výloh, parkem s červenými lavičkami... Vzpomínal na lidi, které poznal. Plešatící muž v modré větrovce, mladá dívka, jejíž ruku obepínalo snad deset šňůrek s barevnými korálky, úředník v šedém obleku, štíhlý a elegantní jako delfín, shrbená žena, v jejíž ústech se blýskal zlatý zub. Usmíval se a myslel si, *měl jsem vás rád.* Nenechal žraloky nejistoty, aby nahlodali jeho odhodlání. Byl si křišťálově jist, že dělá správnou věc. Zasloužili si to, protože jejich motivy nebyly vždy špatné.

Jak se mu myslí míhaly dávné tváře, ze kterých však nezapomněl jedinou pihu, jediný šedý vlas, vracely se mu drahocenné vzpomínky na bezstarostné dětství.

Tu se mu zdálo, že zachytil elektrizující vůni sladkého parfému, jinde zas ucítil čerstvě upečený koláč a dráždivý kouř cigaret. Natahoval uši, jestli neuslyší křik dětí v postranních uličkách. A přitom věděl, že je to zbytečné. Že tu žádný z nich nezůstal.

Radoval se ze světla slunce, tak jasného a hřejícího nad vodní hladinou. A vzduch! Čirý a průzračný, až naháněl strach, zároveň byl však příjemný jako mělká voda v zátocě s oblázky.

Díval se nevinnýma očima. Díval se na místa, kde žili lidé, a cítil blahosklonnou nostalgii, jako zapomenutou a znovu odkrytou lásku.

Takhle vypadá moře z pláže? Barevné rybářské loďky se kolébají v mírném větru, zpeřené vlnky šplouchají o jejich boky. Vychutnal na jazyku slaný vzduch přístavu, jeho magičnost. Chřípí se zachvělo slastnou vůní dalek, slaných ryb a tajemným tmavomodrým pachem širého moře.

Zamířil ke kamennému domku na okraji osady. Cestou míjel hromady kostí, obalených zetlelymi a práchnivými šaty. Jichalaim nakrčil nos a ovládla ho lítost. Když si lidé uvědomili, jak ničí vlastní planetu a všechny ostatní druhy, rozhodli se snížit svůj počet, a tak vypustili Virus. Alespoň tak si to delfíni vysvětlovali.

Jak se Jichalaim blížil k cíli, cítil lehké napětí v podbřišku. Minul cypřiše, záhonky s rudými afrikány, které se vymanily spořádaným řádkům a rozlétly se po celé zahradě. Prošel kolem polorozpadlé zídky z pálených cihel a přistoupil ke dveřím, potaženým tropickou sítí.

Zaklepal, přestože věděl, že mu nikdo neodpoví. Líbil se mu ten zvuk. Než vešel, naposled pohlédl na obzor. Lidi udělali hodně zlého, proč ale odešli do vyhnanství v době, kdy spolu konečně začínali vycházet? Dlouho sledoval obzor, až slzící oči rozostřily. Sklopil pohled před žalujícími trny startovacích ramp a odpudivými krabicemi narychlo

smontovaných kosmodromů. Vše nehybné, strnulé, jako lesknoucí se střepy zrcadla, jako zapomenutý vyschlý brouk.

Stále se cítíte vinni? zašeptal delfín v duchu.

V domku zůstal jen chvíli. Třicet úderů srdce. Dost na to, aby jim předal zprávu.

Vyrazil ze dveří, utíkal z kamenité stráně k pláži. S nadšením, úlevou a dětinsky jásavým cákáním se vrhl do konejšivého moře.

Kuchyň domku byla opuštěná ve velkém shonu. Na lince leželo několik scvrklých seschlých křížal, které snad kdysi byly jablky, vedle nich čínská kuchařka, magazín pro ženy, reklamní noviny stále ještě zalité v igelitovém obalu. Nádobí nikdo neumyl snad třicet let. Přinejmenším tolik let uplynulo od doby, co Zemi opustil poslední živý člověk.

Na dřevěné desce kuchyňského stolu ležel papír vytržený z bločku na nákupy. Stálo na něm:

Vraťte se lidé. Už jsme vám odpustili.